

Zbrklík a čertítko

Sandra Dražilová Zlámalová
ilustrovala Marie Koželuhová

Věnováno všem čertům, čerticím
i malým neposedným
čertíkům.

Zbrklík a čertídko

Sandra Dražilová Zlámalová
ilustrovala Marie Koželuhová

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Sandra Dražilová Zlámalová

ZBRKLÍK A ČERTIDLO

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou bambóok

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 8711. publikaci

Ilustrace Marie Koželuhová

Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 72

Vydání 1., 2022

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod a.s.

© Grada Publishing, a.s., 2022

Cover Illustration © Marie Koželuhová, 2022

ISBN 978-80-271-6719-7 (pdf)

ISBN 978-80-271-3661-2 (print)

V pekle	7
Čertovská svatba	15
Zbrklík ve škole	23
Tajemné oznámení	29
Čertidlo	36
Bordelína v akci	40
Záškodniční pišišvoři	46
Zbrklík zlodějem	53
Zdání klame	58
Záhada pekelného oharku	64
Zbrklík a čertidlo	69

„Auuu! Belele, belele... no to snad!“ hartusil vládce pekel hned, jakmile vyšel ze své pekelné ložnice. Nedopatřením se mu povedlo nohou šlápnout na střepy z rozbité mísy, které ležely na zemi.

„Jauvajs,“ zlobil se a chtěl po kopytě doskákat k nejbližšímu špalku, aby se s bolavou nohou posadil. Jenže ouha, kopyto není zrovna dvakrát dobré na poskakování, a když se pod něj připletou rozsypané brambory, je to teprve mela.

Bum... Prásk!

Sám vládce pekel až po rohy zahrabaný v bramborách. Jen si to představte – z hromady rozsypaných brambor čouhají jen rohy, ocas, pořezaná noha a kopyto.

„Ó pekelný vládce, jak ses tam dostal, chichi?“ šklebil se Pecolt a opatrně vyhrabával Lucifera z té kopy brambor.

Ten, jen co vylezl ven, dal ruce v bok, zamračil se a přejel očima celé peklo. Co spatřil, se mu ani trochu nelíbilo!

„Belele, belele, je nejvyšší čas,“ rozléhal se celým peklem Luciferův hlas, „řádně peklo uklidit. Jste čerti a ne čuníci,“ zlobil se nejvyšší pekelník při pohledu na své čertovské království. Vztekle zadupal a zmizel.

„Tomu se řekne uklidit,“ povzdechl si Zbrklík, který přesně věděl, co ho čeká.

Je vám divné, že tenhle malý neposedný čertík může znát něco tak lidského jako je uklízení? Ono se však není čemu divit, když to není ještě ani sto let, kdy žil s čerty ve světě lidí v Čertově mlýně.

„Tak jak to uděláme?“ zeptala se čertice Uhelnice, dala ruce v bok a přihmouřenýma očima si měřila ostatní čerty a čertice.

To se ví, že se do úklidu nikomu nechtělo. Ale co naplat, odporovat pekelnému vládci by se jim mohlo opravdu nepěkně vymstít.

Čerti se drbali za levým rohem, šoupali kopyty po špinavé zemi, ale nikdo nechtěl být ten, kdo začne s úklidem. No fuj!

Zbrklík to však už nevydržel, obrátil kotlík dnem vzhůru, postavil se na něj a řekl: „Když se rozdělíme a každý uklidí něco, bude to hotové dřív, než bys řekl kopyto. Belele, belele.“

„Belele, on ten malej rarach má asi pravdu,“ zamrmmlal čert Pecolt, chytil čerta Kvakina za loket a táhl ho do uhelny. Ostatní ho neochotně napodobili.

A opravdu uklízeli hezky ve dvojicích a v každém koutě pekla byl někdo, kdo to tam dával do pořádku.

„Tak to by bylo,“ radoval se Zbrklík, že na něj nikdo nezbyl.

To se však přepočítal.

„Belele, Zbrklíku, ty půjdeš se mnou,“ zablekotala Uhelnice, čapla čertíka za loket, aby jí nechtěl vzít kopyta na ramena a utéct.

„Kam mě táhneš, Uhelnice?“

„Kam asi? Přemýšlej. Do čertovské kuchyně!“ zasmála se čertice, protože moc dobře věděla, že právě kuchyň je ze všech částí pekla ta nejšpinavější.

Zbrklíkovi se pomalu dělaly mžitky před očima, když si představil tu práci.

„Tak pojd', však to spolu zvládnem,“ chlácholila ho Uhelnice, když viděla, jak čertík zbledl. Než se kdokoli nadál, už vymetali pavučiny, leštili hrnce, pánvičky i talíře.

„Belele, Zbrklíku, ty umíš číst dobře, vid'?“ zeptala se stydlivě čertice po chvíli.

Čertík smetl koštětem z vrbového proutí pavučinu, pak pohlédl na čertici a řekl: „Ano, maminka čertice mě to naučila.“

„Tak to pro tebe nebude problém, belele, srovnat mi i koření,“ řekla Uhelnice, trochu se styděla, protože jí čtení zrovna moc nešlo.

Zbrklík se zaradoval: „Lepší než pavučiny, kde to máš?“

Čertice ukázala na zastrčenou truhlu v rohu místnosti. Se skřípotem truhlu otevřeli, uvnitř byl jeden plátěný pytlíček vedle druhého a těch vůní, co tam bylo. Až jejich čertovský nos nevěděl, co čichat dřív.

Zbrklík zhluboka natáhl vůni sušených švestek a hlasitě zamlaskal.

„Copak, dostal jsi hlad?“ zeptala se Uhelnice, která místo Zbrklíka vymetala pavučiny.

„Ba ne, hlad ne, ale chuť,“ odpověděl Zbrklík, „mňam, dal bych si Serafíniny buchty.“

Uhelnice se podržela ve svých kudrnatých rudých vlasech. „Tyhle buchty neumím, ale až to doděláme, upeču ti pekelné buchty, co ty na to?“ navrhla a pohladila Zbrklíka po vlasech.

„Jsi hodná, děkuju,“ odpověděl Zbrklík a pustil se do práce.

Chvilku bylo v pekelné kuchyni slyšet jen šustění smetáku a tiché přeřikávání abecedy, to jak se čertík snažil srovnat vše, jak má být.

„A hotovo,“ prohlásil Zbrklík nadšeně.

„Já taky,“ hlásila Uhelnice, „teď se pustím do těch slíbených buchty. Proběhni zatím peklo a zjisti, kdo by si je také dal, ať vím, kolik jich upečet.“

Čertík se nedal dvakrát pobízet a jako vítr se rozeběhl po celém pekle.

Zanedlouho se ozývaly výkřiky: „Já si dám... já taky... hmm, už mám na ně chuť...“

A byly slyšet až do pekelné kuchyně. Uhelnice hnětla těsto, a když uslyšela jejich čertovské nadšení, věděla, že buchty bude chtít celé peklo.

Vůně pekelných buchet se linula celým peklem, čerti jako omámení šli přímo za nosem do kuchyně.

Uhelnice vytahovala z pece jeden pekáč za druhým a před kuchyní čekala fronta dlouhá přes celé peklo.

„Nebojte, na všechny se dostane. A vůbec, belele, co se mi tu oplendujete, Zbrklík vám je přinese,“ řekla a rozehnala všechny čerty.

Šup a poslední pekáč byl z pece venku, posypat popelem a můžou se servírovat.

Ptáte se, proč popelem? On totiž dodá pekelným buchtám ten pravý čertovský šmak. Zbrklík popadl pekáče a hurááá roznést dobrotu, však si každý čert rád dal. Dokonce i Lucifer přišel ochutnat.

„Mňam, mňam to je mi ale lahoda,“ mlaskal Pecolt a už se natahoval po další, když vtom se mu začalo kouřit z uší. A nejen jemu, ale i všem čertům a čertícím se najednou kouřilo z uší.

„Ááá, ty buchty pálí, vodůůů!“ křikl čert Kvakin a pelášil k pekelné studni a ostatní za ním. Dokonce i sám Lucifer utíkal, aby ten buchtový žár uhasil.

Glo, glo, glo, ozývalo se ze studny, jak se voda rychle doplňovala. A čerti pili a pili.

„Kdo má zas ty pálivé buchty na svědomí?!“ rozkřičel se Lucifer, když uhasil žár.

Zbrklík se k němu přišoural a pověděl: „Měl jsem chuť na Serafíniny buchty...“ Chtěl pokračovat, ale vládce pekel ho ke slovu nepustil.

„Zbrklíku! Zase TY! Tobě to minule nestačilo!“ zlobil se tak, až se třáslo celé peklo.

Čertík naprázdno otevřel a zase zavřel pusou, jako by chtěl něco říct a pak si to rozmyslel.

„A to ne!“ ozvala se Uhelnice, „Zbrklík za nic nemůže, já buchty upekla, on je pouze roznesl.“

Všichni věděli, že čertice Uhelnice je nejbáječnější čertovská kuchařka široko daleko, a tak se jí báli něco říct, protože kdo by jim pak vařil?

„Po tom velkém úklidu, který jsi vyhlásil, Lucifere, se mi pomotaly pytlíčky se švestkami a žhavíky,“ vysvětlila čertice a dodala, „chtěla jsem po Zbrklíkovi, aby mi koření srovnal podle abecedy, ale zapomněla jsem, že neumím moc číst a plete se mi Š a Ž.“

Po jejím prohlášení stáli čerti jako opaření. Kdo by to byl řekl, že jejich úžasná kuchařka neumí číst...

„Pravda, peklo se teď jen blýská,“ uznal vládce pekla, „o brambory taky nezakopnu a střepy se tu nikde neválejí. Dobrá práce čertiska.“ Pak pohlédl na Uhelnici a ušklíbl se: „Číst musí umět přeci každý!“

Čertice klopila oči a moc se jí to nelíbilo, ale než stačila něco říct, ozval se pekelný učitel čert Hernajs: „Belele, umí neumí, se mnou se to naučí, hernajs! To by v tom byl čert, abych tě to, Uhelnice, nenaučil. A komu dělá čtení potíže, tak za mnou!“ zavelel Hernajs a vykročil.

Nakonec nebyla Uhelnice jediná, kdo pekelného učitele následoval.

Lucifer viděl tu hrstku čertů, která mířila k pekelné škole, usmál se a ještě za nimi křikl: „Tak čtení ZDAR!“

„Krucíáne, už víš, koho všechno pozveme?“ zeptala se královna víl Eli svého budoucí čertího manžela.

Ten se na ni podíval zpod svých čertovských kudrlin, podrbl se za levým rohem a prohlásil: „Pozveme všechny!“

Eli se zvonivě zasmála a samou radostí se zatočila kolem dokola, lusknutím prstů vyčarovala brk a pergamen, které podala Krucíánovi. A měl napsat:

„Hmm, to vypadá hezky,“ pronesla Eli s úsměvem a se zalíbením se podívala na svého čerta.

Ještě to poslat a můžeme začít chystat tu pravou čertovskou, pomyslel si Krucián.

Víla vzala opatrně pozvánku, úhledně ji poskládala do tvaru srdce, čert mezitím připravil pravý pekelný oheň.

Ptáte se, na co oheň? Inu, když chcete poslat něco do pekla, tak nejrychlejší je to žárovou poštou.

Čert Krucián vzal pozvánku ve tvaru srdce a vhodil ji do pekelných plamenů, které se v tom okamžiku zbarvily do temně rudé.

„Tak, hotovo,“ prohlásil spokojeně Krucián.

„Co se to děje?!“ křičel čert Řumbule, který právě přikládal do pekelného ohně polena. Oheň náhle začal prskat jiskry, pak se rozzářil do temně rudé. Stejnou barvu má i slavnostní plášť vládce pekel.

UUÍÍÍ! Z plamenů vyletělo srdce přímo Řumbulovi do ruky. Ten ho nedůvěřivě uchopil, prohlížel si ho ze všech stran a svými velikými neohrabanými prsty ho nakonec rozbalil.

„Honem ke mně!“ vykřikl čert Řumbule během čtení.

Přímo pekelnou rychlostí se čerti objevili kolem něj. Teda to byl fofr, pomyslel si čert a hlasitě přečetl, co žárová pošta přinesla.

Nejprve se rozhostilo ticho, že bylo slyšet jen praskání ohně, ale pak se spustil takový jásot, až všem uši zaléhaly.

„Teda, ten Krucián, ten nás všechny překvapil,“ pronesla Rozumbrada, maminka čerta Zbrklíka. „Je to historický okamžik. Musím ho zaznamenat do pekelné kroniky. Ono se tak často nestává, aby si čert bral vílu.“ Pak se zamyslela a dodala: „Vlastně se to ještě nikdy, co peklo stojí, nestalo.“ A rychle utíkala vše zapsat.

Dny zbývající do svatby utekly jako voda. Právě dnes měla být ta veliká sláva.

Však už týden to celým peklem vonělo jako nikdy. Všechny čertice se snažily, aby pro Kruciána a Eli vytvořily po čertech krásnou hostinu. Vařily, pekly, smažily, sušily – že to byly dobroty, to vám povídám. Popelové koláčky, žhavý gulášek, jablečné dortíčky i čokoládové uhlíky, mňam!

Čerti si pro změnu lámali hlavu tím, jaký dárek by peklo mělo novomanželům dát. A ne a ne na něco přijít.

„Belele, co my jim jen dáme,“ skuhral čert Hejsek, mladší bratr Kruciána.

Zato malí čertíci v čele se Zbrklíkem se nemohli dočkat, byli jako pytel blech, chvíli tu, chvíli tam a chvíli zase jinde.

„Zbrklíku, povídej, jaké je to ve světě lidí?“ žadonili malí čertíci.

„Jiné než u nás v pekle, všude je plno barev. A je tam teda větší zima,“ zarazil se a povzdechl, „škoda, že vám to nemůžu nějak ukázat.“

Čerti se náhle zastavili, přestali rozumovat a Hejsek povídá: „Řekni ještě jednou to, co jsi teď povídal.“

Zbrklík nechápal, proč po něm Kruciánův bratr chce, aby zopakoval svou poslední větu, ale vyhověl mu: „Říkal jsem, že je škoda, že jim nemůžu už teď ukázat, jak to tam vypadá.“

„Mohli bychom očarovat hrnečky a Krucián s Eli by vždy viděli, co se děje u nás a naopak. Ty jsi hlavička

chytrá, Zbrklíku,“ pochválil ho Hejsek a pelášil do listovny pro pekelnou knihu kouzel.

S pomocí Rozumbrady očaroval dva puntíkaté hrnečky, jeden si nechají v pekle a jeden darují Eli a Krucciánovi.

„Všichni čerti připravit, za chvílku se přesouváme do světa lidí,“ zazněl celým peklem Luciferův hlas.

To vám byl chaos, každý se v rychlosti upravil, jak nejlépe dovedl. Nikdo nechtěl dělat na svatbě ostudu.

Nakroutit poslední kudrlinky, přešetřit rohy i kopyta a může se vyrazit.

Celá ta čertovská sebranka se sešla u Lucifera, který stál uprostřed. Ten rozmáchl svůj temně rudý plášť a přikryl jím všechny čerty, zadupal a řekl:

„Na zem se mnou poletí,
všichni čerti rohatí.
Belele belele bubu puf.“

Prásk! A všichni čerti v čele s Luciferem byli fuč. Peklo bylo úplně prázdné.

Mýtina pod Černým vodopádem vypadala vskutku velkolepě. Přesně uprostřed byla březová brána ozdobená lučními květy a podél tůně se prohýbaly stoly pod dobrotami, které přinesly čertice.

Serafína s Rambajzem, dva čerti, kteří zůstali žít v Čertově mlýně, se rozeběhli přivítat se svými rohatými přáteli. To vám bylo objímání a radosti.

„Serafíno,“ oslovila Rozumbrada čertici, „báječně ses postarala o Zbrklíka. Vyprávěl mi úplně o všem, jsem ti neskonale vděčná... Víš, kdybych pro tebe mohla něco, cokoli udělat, udělám to ráda.“

Serafína ji jen přátelsky objala kolem ramen a skromně pronesla: „To byla maličkost.“

Vtom se ozvala přímo nadpozemská hudba, všechny víly z okolí zpívaly prastarou vílí svatební píseň, jež měla novomanželům přinést štěstí.

Jen co dozněly poslední tóny, objevil se s hlasitým prásknutím přímo u březové brány čert Krucián, celý vymydlený, ve fraku a se slunečnicí v klopě. Přímo uprostřed brány stál Lucifer připravený vílu a čerta oddat.

Svatebčané jako na povel vytvořili uličku a za zvuků ptačího zpívání se pomalu vznášela přenádherná královna víl Eli, doprovázená obrem Cimburou. Šaty královny víl byly tkané ze stříbrných pavučin, ozdobené drobnými kapkami rosy, které při dopadu posledních slunečních paprsků zářily, až z toho oči přecházely.

Však Krucián mohl na své víle oči nechat, jak byla krásná.

Lucifer si jemně odkašlal, všichni k němu obrátili pozornost a on začal: „Milá královno víl Eli, milý